

" মৰমৰ সন্তানসকল – এই পুৰুষোত্তম সংগম যুগত পুৰুষোত্তম হোৱাৰ বাবে পুৰা - পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰা , যিমান পাৰা স্মৰণ আৰু পঢ়াত মনোযোগ দিয়া "

প্ৰশ্ন: তোমালোক সন্তানসকল বহুত ডাঙৰ বেপাৰী হোৱা , তোমালোকে কোনটো কথাৰ ওপৰত ধ্যান দি বিচাৰ কৰা উচিত ?

উত্তৰ: সদায় লোকচান আৰু লাভৰ ওপৰত বিচাৰ কৰা। যদি ইয়াৰ ওপৰত বিচাৰ নকৰা তেন্তে প্ৰজাত গৈ দাস দাসী হ'ব লাগিব। পিতাই 21 জন্মৰ ৰাজত্ব কৰাৰ যি উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে সেয়া হেৰুৱাই পেলাবা সেইবাবে পিতাৰ লগত পুৰা চুক্তি কৰিব লাগে। পিতা হৈছে দাতা, তোমালোক সন্তানসকলে সুদামাৰ নিচিনাকৈ এমুঠি চাউল দিয়া আৰু বিশ্বৰ বাদশ্বাহী লৈ লোৱা।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকল ইয়াত বহি আছে। এয়া হৈছে স্কুল। এয়া কোনো সংসংগ নহয়। মহন্ত, ব্ৰাহ্মণ বা কোনো সন্ন্যাসী সন্মুখত নবহে। ভয় কৰাৰ কোনো কথা নাথাকে যে স্বামী নাৰাজ হৈ যাব। ভক্তি মার্গত যেতিয়া কোনোবা সাধু সন্ন্যাসীক ঘৰলৈ নিমন্ত্ৰণ দিয়ে তেতিয়া তেওঁৰ ভৰি ধুই পানী খায়, এয়াতো পিতা নহয় জানো। ঘৰত সন্তানসকলে কেতিয়াবা পিতাক ভয় কৰে জানো? তোমালোকেতো একেলগে খোৱা-বোৱা, খেলা। সন্ন্যাসী-গুৰু আদিৰ লগত এনেকুৱা কৰে জানো? তাততো গোটেই দিন গুৰুজী, গুৰুজী কৰি থাকে। ইয়াতেতো এনেকুৱা কৰিব নালাগে। এয়াতো পিতা হয়। গুৰুৰ পৰা নিজৰ উত্তৰাধিকাৰ, শিক্ষকৰ পৰা নিজৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। পিতাৰ পৰাতো সম্পত্তি পোৱা যায়। সন্তান জন্ম হ'ল আৰু উত্তৰাধিকাৰী হ'ল। ইয়াতেতো পিতাৰ সন্তান হ'ল, পিতাক চিনি পালে, বচ আমি স্বৰ্গৰ মালিক হওঁ। পিতা হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণে স্বৰ্গৰ ৰাজত্ব কেনেকৈ আৰু ক'ৰ পৰা লৈছে - এয়া কোনেও নাজানে। তোমালোকে বুজি পোৱা আমি এয়া আছিলো পুনৰ হৈ আছে। মানুহতো একোৱেই খেয়াল নকৰে যে এওঁলোক কোন, আমি কাৰ পূজা কৰো। শিৱৰ মন্দিৰলৈ গৈ কেৱল লোটাৰে পানী ঢালি আহে, একোৱেই নাজানে। তোমালোকৰ এতিয়া অনুভৱ হৈছে যে আমি এয়া মৃত্যুলোকৰ শৰীৰ এৰি অমৰলোকলৈ যাম। প্ৰাপ্তি কিমান! ভক্তি মার্গত একো প্ৰাপ্তি নাই। বাবাই নিজেও কয় - মই 12 জন গুৰুৰ ওচৰলৈ গৈছিলো। এতিয়া বুজিছো এয়াতো সময় অবাবত গ'ল আৰু বেছিহে তললৈ নামি গ'লো। কিন্তু এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। আমাৰ কাৰো লগত শত্ৰুতা নাই। আমাৰ এজন পিতাৰ লগত প্ৰীতি আছে। তোমালোকে যেতিয়া ক্লাছৰ ভিতৰলৈ আহা তেতিয়া এই চিত্ৰবোৰ দেখি আনন্দিত হোৱা উচিত যে আমি পঢ়ি এয়া হৈ আছে। তোমালোকে জানিছা যে এই ৰাজধানী কেনেকৈ স্থাপন হ'বলৈ গৈ আছে। পিতাই কয় – সন্তানসকল জঁই পৰি নাযাব। পিতাই ইমান ভালদৰে বুজাই তথাপিও শুনে, কয় আৰু আচৰিতধৰণে সম্পৰ্ক ত্যাগ কৰে। মায়াৰ হৈ যায়, তেওঁকে বিশ্বাসঘাটক বুলি কোৱা হয়, যিজনে এখন ৰাজধানীৰ পৰা ওলাই গৈ আন এখনৰ হৈ যায়। পিতাই কিমান ভালদৰে পুৰুষাৰ্থ কৰায়। ভক্তি মার্গত কিমান হাবাখুৰি খায়। দান-পূণ্য, তীৰ্থ যাত্ৰা, ব্ৰত আদি বহুত কৰে। অম্মা সাক্ষাৎকাৰ হ'ল তেতিয়া কি হ'ল। উৰ্ধমুখী কলাতো নহ'ল আৰু বেছিহে অধোমুখী কলা হ'ল। তোমালোকৰ দিনে-প্ৰতিদিনে উৰ্ধমুখী কলা। বাকী সকলোৰে অধোমুখী কলা। গুৰুসকলে কয়ও জ্ঞান হৈছে ব্ৰহ্মাৰ দিন, ভক্তি হৈছে ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি। জ্ঞান আৰু ভক্তিৰ মাজৰ ৰাতি আৰু দিনৰ পাৰ্থক্য। জ্ঞানৰ দ্বাৰা সুখ পোৱা যায়, পিতাই কিমান সহজকৈ বুজায় যে তোমালোক বিশ্বৰ মালিক আছিল পাছত তোমালোকেয়ে তললৈ নামি আহিলা। এতিয়া পিতাই কৈছে কেৱল নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। আত্মা অবিনাশী হয়। আত্মাই কয় – হে অবিনাশী পিতা তুমি আহি আমাক পাবন কৰা, তাতেই মুক্তি জীৱনমুক্তি সকলো আহি যায়। তোমালোকে এতিয়া বুজি পাইছা ভক্তিত আমি একোৱেই জনা নাছিলো। ভগৱানক বিচাৰি আছিলো। গাই আছিলো – ভগৱান দয়া কৰা। ভগৱান বুলি ক'লে মজা (teste) পোৱা নাযায়, সম্পত্তি স্মৃতিলৈ নাহে। তোমালোকে কোৱা উচ্চতকৈও উচ্চ শিৱবাবা তেতিয়া তৎক্ষণাৎ সম্পত্তি স্মৃতিলৈ আহে। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে এয়া ৰাৱণ ৰাজ্য। ৰামৰাজ্য সত্যযুগত হয়। এতিয়া হৈছে কলিযুগ। সত্যযুগত বহুত কম মানুহ আছিল। এক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। সুখ শান্তি আছিল। ইয়াতে মানুহে সুখ শান্তিৰ কাৰণে হাবাখুৰি খাই থাকে। সন্মিলন আদিত কিমান খৰচ কৰে! তোমালোকে তেওঁলোকক লিখিব পাৰা যে শান্তিৰ সাগৰ, পৱিত্ৰতাৰ সাগৰ, সম্পত্তিৰো তেওঁ সাগৰ হয়। সকলো তেওঁৰ পৰা পোৱা যায়।

এতিয়া তোমালোকে জানিছা – সত্যযুগত আমি বহুত ধনৱান আছিলো। তাতে বিশ্বত শান্তি আছিল, বাকী আত্মাবোৰৰ

পৰমধাম ঘৰত শান্তি হয়। বিশ্বত আমি যেতিয়া অকলে আছিলো তেতিয়া সুখ-শান্তি সকলো আছিল। সেয়ে সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হ'ব লাগে। এনেকুৱা স্বৰ্গৰ বাবে শাস্ত্ৰত কি কি কথা লিখি দিছে। এতিয়া পিতাই কৈছে – মই তোমালোকক ইমান বুজাওঁ যাৰ বাবে তোমালোকে কোনো প্ৰশ্ন আদি সোধাৰ দৰকাৰ নাথাকে। প্ৰথমতে মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোকে মাতা – তুমি আহি পতিতক পাৱন কৰা অৰ্থাৎ পুৰণি দুৰ্নীয়াক নতুন বনোৱা। কিন্তু অৰ্থ একোৱেই বুজি নাপায়। আঁত জঁট লাগি গৈছে। এতিয়া সমস্যাৰ সমাধান কৰিব লাগে। ভক্তিত কিমান চিত্ৰ বনায়, কৃষ্ণক চক্ৰ দি দিছে, যিজনে অকাসুৰ বকাসুৰক মাৰে। তেওঁ হিংসক আছিল জানো? পুনৰ কয় – অমুক অমুকক পলুৱাই নিছিল। দ্বৈত হিংসক কৰি দিলে। আচৰিত নহয়নে। যিজনে শাস্ত্ৰ ৰচিলে তেওঁৰ বুদ্ধিৰ কামাল। পুনৰ তেওঁক কয় ব্যাস ভগৱান। এতিয়া পিতাই কয় – দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰা। আৰু কোনো কথা নাই। তোমালোকক যোগত বহোৱা হয় কিয়নো বহুত আছে যিসকলে বাবাক স্মৰণ নকৰে। নিজৰ ব্যৱসায়তে ব্যস্ত থাকে। তেওঁলোকৰ সময়ে নাথাকে। কিন্তু ইয়াত কাম আদি কৰিও বুদ্ধিৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোক মই প্ৰেমিকৰ প্ৰেমিকা হোৱা। এতিয়া মই তোমালোকক কওঁ অন্য সংগ ত্যাগ কৰি মোৰ এজনৰ সংগ লোৱা। থাই বৈ কেৱল এয়া অভ্যাস কৰা যে মই আত্মা হওঁ আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাই তোমালোকক কিমান উচ্চ বনায়, তোমালোকে এই পাই-পইচাৰ কথা নামানা, মোক স্মৰণ নকৰা। নিজৰ সতি-সন্তানক স্মৰণ কৰিব পাৰা, মোক কৰিব নোৱাৰা। প্ৰকৃততে নেষ্ঠা শব্দ কোৱাটো ভুল। বাবাই প্ৰত্যক্ষভাৱে আহি কয় – মোক স্মৰণ কৰা। কল্পৰ আগতেও পিতাই সন্মুখত আহি বুজাইছিল। এতিয়া বুজাই আছে – মৰমৰ সন্তানসকল কল্পৰ পাছত লগ পোৱা অতি মৰমৰ সন্তানসকল... এতিয়া তোমালোকৰ ৪৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ হৈছে। এতিয়া উভতি যাবলৈ পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগিব। বিকাৰত যোৱা কাৰণে তোমালোক বহুত পতিত হৈ গৈছে। পাৱন নহ'লে পদো কম পাবা। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু ৪৪ জন্মৰ চক্ৰক স্মৰণ কৰা, এয়াই স্বদৰ্শন চক্ৰ। ইয়াৰ অৰ্থও কোনেও নাজানে। মুখেৰে জ্ঞানৰ শংখ বজাব লাগে। এয়া জ্ঞানৰ কথা। এয়া তোমালোকৰ বেহদৰ পিতা, স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। পিতাক স্মৰণ কৰা তোমালোকৰ উৰ্ধমুখী কলা হৈ যাব। কিমান সহজ কথা।

তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া বুজিছা যে এয়া পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত নাটক। প্ৰত্যেক ৫ হাজাৰ বছৰৰ মূৰত পিতা আহে। এতিয়া ভালদৰে পুৰুষাৰ্থ কৰা। তোমালোক ধনৰ পাছত কিয় মৰা? অচ্ছা মাহত এক-দুই লাখ উপাৰ্জন কৰিলা কিন্তু এই সকলো শেষ হৈ যাব। সতি-সন্তান খাওঁতাই নাথাকিব। লাভ থাকে যে পুত্ৰ, নাতি, পৰিনাতিয়েও খাব। এনে নহয় যে পুনৰ্জন্ম সকলোৱে সেই কূলতে ল'ব। পুনৰ্জন্ম ক'ত ক'ত ল'ব নাজানে। তোমালোকেতো ২১ জন্মৰ বাবে উত্তৰাধিকাৰ লাভ কৰা। যদি কম পুৰুষাৰ্থ কৰা প্ৰজাৰ ভিতৰতো দাস-দাসী হ'বা তেতিয়া কিমান লোকচান হৈ যাব। সেয়েহে লোকচান আৰু লাভৰ বিচাৰ কৰা। ব্যাপাৰীসকলে পাপো বহুত কৰে তেতিয়া কিবা নহয় কিবা দান-পূণ্য কৰে। এয়াতো হৈছে জ্ঞান ৰত্নৰ ব্যাপাৰ, যি কোনোবা বিৰলাইহে কৰে। এই চুক্তি প্ৰত্যক্ষভাৱে পিতাৰ লগত কৰিব লাগে। পিতাই জ্ঞান ৰত্ন দিয়ে। তেওঁতো দাতা হয়। সন্তানসকলে এমুঠি চাউল দিয়ে তাৰ বিনিময়ত পিতাই বেহদৰ বাদশ্বাহী দিয়ে। তাৰ তুলনাত এয়া এমুঠি চাউল হ'ল নহয়নে। তোমালোক সকলো হৈছা সুদামা। কি দিয়া আৰু কি লোৱা? বিশ্বৰ বাদশ্বাহী লৈ বিশ্বৰ মালিক হোৱা। বুদ্ধিয়ে কয় – এক ভাৰত থওই হ'ব। প্ৰকৃতিও নতুন হ'ব। আত্মাও সত্যপ্ৰধান হ'ব। সত্যযুগত তোমালোক দেৱতা আছিল। তেতিয়া আচল সোণ আছিল। পাছত ত্ৰেতাত অলপ ৰূপ আত্মাত মিহলি হ'ল, তাকে ৰূপালী যুগ (silver age) বুলি কোৱা হয়। ছিৰি তললৈ নামি যায়। এই সময়ত তোমালোক বহুত উচ্চ হোৱা। বিৰাট ৰূপৰ চিত্ৰও আছে। কেৱল অৰ্থ বুজি নাপায়। কিমান ঢেৰ চিত্ৰ আছে। কোনোৱে যীশুখ্ৰীষ্টৰ চিত্ৰ ৰাখে, কোনোৱে সাই বাবাৰ ৰাখে। মুছলমানকো গুৰু মানে। আকৌ তালৈ গৈ সুৰা-পানৰ ৰংগ সভা পাতে। পিতাই কয় কিমান অজ্ঞান অন্ধকাৰ। এই সকলো হৈছে ভক্তিৰ অন্ধকাৰ।

সংগৰ পৰা নিজকে বহুত চক্ৰাল কৰিব লাগে। কোৱাও হয় সংগই তৰাই আৰু কুসংগই বুৰায়, কুসংগ হৈছে মায়াৰ ৫ বিকাৰৰ। এতিয়া তোমালোকে সৎ পিতাৰ সংগ পাইছা, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে পাৰলৈ গৈ আছা। পিতায়ে সঁচা কয়। কল্প কল্পই তোমালোকে সত্যৰ সংগ লাভ কৰা আধাকল্প পাছত ৰাৱণৰ কুসংগ লাভ কৰা। এয়াও বুজিছা কল্পৰ আগৰ নিচিনা ৰাজধানী নিশ্চয় স্থাপন হ'ব। তোমালোকে নিশ্চয় বিশ্বৰ মালিক হ'বা। ইয়াতেতো বিভাজন হোৱা বাবে কিমান কাজিয়া হয়। তাত হৈছেই এক ধৰ্ম। যেতিয়া অদ্বৈত দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল বিশ্বত শান্তি আছিল। এটা ধৰ্মই আছিল। তাত অশান্তি ক'ৰ পৰা আহিল। সেয়া হৈছে ঈশ্বৰীয় ৰাজ্য। আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ দ্বাৰা পৰমাত্মাই ৰাজধানী স্থাপন কৰে তেন্তে তাত নিশ্চয় সুখ হ'বই। পিতাৰ সন্তানসকলৰ ওপৰত সুখ স্নেহ থাকে নহয়নে? পিতাই কয় – মই জানো তোমালোকে কিমান হাবাখুৰি খাবলগীয়া হয়। তেওঁলোকে ভাবে যে ভগৱান কিবা নহয় কিবা ৰূপত আহি যাব। তেতিয়াবা ষাণ্ড গৰুৰ ওপৰত আৰোহণ কৰাও দেখুৱায়। কি ষাণ্ড গৰুৰ ওপৰত আৰোহণ হয় নেকি? কিমান অজ্ঞানতা। সেয়েহে তোমালোক সন্তানসকলে সকলোকে কোৱা যে পিতাই সকলোকে সম্পত্তি দিবলৈ আহিছে, ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নতুন দুৰ্নীয়াৰ স্থাপনা কৰি

আছে। বাবাই সদায় বট বৃক্ষৰ উদাহৰণ দিয়ে। এনেয়েও ইয়াৰ যি ভেটি আছিল সেয়াই পুনৰ স্থাপনা কৰি আছে আৰু আন কোনো ধৰ্ম নাথাকে। ভাৰতে হৈছে অবিনাশী খণ্ড আৰু অবিনাশী তীৰ্থ। পিতাৰ জন্মভূমি নহয় জানো। পিতাই মৰমৰ সন্তানসকলক কিমান মৰমেৰে বুজায়। শিক্ষকৰ ৰূপত পঢ়ুৱায়। তোমালোক সন্তানসকলে পঢ়ি মোতকৈ উচ্চ হৈ যোৱা। মইতো ৰাজ্য নলওঁ। তোমালোকে কেতিয়াবা মোক স্বৰ্গলৈ মাতিছা নেকি যে আহা – মই তোমালোকক স্বৰ্গলৈ পঠিয়াই দিওঁ। কিমান মজাৰ খেল! অহা, সন্তানসকল দীৰ্ঘায়ু হোৱা। মই বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত গৈ থাকোঁ।

পিতাই কৈছে – এতিয়া বিপদ সন্মুখত হাজিৰ, সেইবাবে পুৰুষোত্তম হোৱাৰ এই পুৰুষোত্তম সংগমযুগত সম্পূৰ্ণকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰি পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু যিয়ে যিমান পঢ়িব তেওঁলোকে উচ্চ কুললৈ যাব। পিতাই কয় – নিজে নিজে জ্ঞান নিষ্পেষণ কৰা তেতিয়া নিচা বাঢ়িব। সদায় সন্তানসকলে পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লাভ কৰে। লৌকিকততো পুত্ৰ সন্তানসকলে লাভ কৰে। বাকী কন্যাক দান কৰা হয়। ইয়াতেতো সকলো আত্মাই বেহদৰ সম্পত্তি লাভ কৰে। সেয়েহে তাৰ ওপৰত বহুত ধ্যান দিয়া উচিত। ভগৱানে পঢ়ায়, এদিনো খতি কৰিব নালাগে। বাবাক কয় যে মোৰ সময় নাই। হেৰ', মোৰ দ্বাৰা পঢ়িবলৈ আত্মাৰ সময় নাই, এনেকৈ ক'বলৈ লাজ লাগিব লাগে। অহা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(1) সংগৰ পৰা নিজকে বহুত চম্ভাল কৰিব লাগে। এজন সৎ পিতাৰ সংগ কৰিব লাগে। মায়া 5 বিকাৰৰ সংগৰ পৰা বহুত দূৰৈত থাকিব লাগে।

(2) পঢ়াত পূৰা ধ্যান দিব লাগে। নিজৰ মস্তিষ্কত থাকা। কোৱা হয় নিজে জ্ঞান নিষ্পেষণ কৰা তেতিয়া নিচা বাঢ়িব। পঢ়া এদিনো খতি নকৰিবা।

বৰদান: পিতাৰ সহায়ৰ দ্বাৰা শূলক কাইট বনাওঁতা সদায় নি চিন্তা আৰু নিমিত্ত হোৱা পূৰ্বৰ হিচাপ শূলৰ দৰে কিন্তু পিতাৰ সহায়ৰে সেয়া কাইট হৈ যায়। পৰিস্থিতি নিশ্চয় আহিবই কিয়নো সকলো হিচাপ-নিকাচ ইয়াতে সমাপ্ত কৰিব লাগিব কিন্তু পিতাৰ সহায়ে সেয়া কাইট বনাই দিয়ে। ডাঙৰ কথাৰ সৰু কৰি দিয়ে কিয়নো মহান পিতা লগত আছে। এই নিশ্চয়ৰ আধাৰত সদায় নিচিন্ত হৈ থাকা আৰু নিমিত্ত হৈ 'মোৰ' ভাৱক পৰিৱৰ্তন কৰি 'তোমাৰ' কৰি বোজামুক্ত হৈ যোৱা তেতিয়া সকলো বোজা চেকেণ্ডত সমাপ্ত হৈ যাব।

স্লোগান: শুভ ভাৱনাৰ সঞ্চয়ৰ (stock) দ্বাৰা নেতিবাচকক ইতিবাচকলৈ পৰিৱৰ্তন কৰা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ'বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

অন্তৰ্মুখী স্থিতিৰ দ্বাৰা প্ৰত্যেকৰে অন্তৰৰ বহস্যক জানি তেওঁলোকক ৰাজী কৰা। তাৰ বাবে সাধাৰণ ৰূপত অসাধাৰণ স্থিতিৰ অনুভৱ নিজেও কৰা আৰু আনকো কৰোৱা। বৰ্হিমুখতাত অহাৰ সময়ত অন্তৰ্মুখতাৰ স্থিতিকো লগত ৰাখা।